

TALSU VĀRDS

Lauksaimniecības pielikums
pie ik mēneša 1. numura.

Redakcija un kantors: — Talsos, Brīvības
iela № 19, Tālr. 6.

IZNĀK CĒTURTDIENĀS

Neizdevies angļu desants pie Tobrukas

Vadoņa galvenā nometnē 15. septembrī.
Bruņoto spēku virspavēlniecība ziņo (specālziņojums):

Vācu un itāļu spēku ciešā sadarbībā iznīcināts vai saņemts gūstā angļu desanta kaņaspēks, ko naktī uz 14. septembri izcēla malā aviācijas un jūras spēku aizsardzībā pie Tobrukas.

Piekrastēs baterijas un zenītartilērija ar labi tēmētu uguni apšaudīja ienaidnieka flotes vienības un nogremdēja 3, iznīcinātājus, 1 konverti un daudzus desanta laivas. Pēc tam uz Austrumiem atejošām ienaidnieka flotes vienībām uzbruka vācu un itāļu aviācijas formācijas, kas nogremdēja 2 angļu kreiserus, 1 iznīcinātāju un vairākas motoru un torpēdlaivas.

Vācu traleri ievēda Tobrukas ostā 1 angļu ātrlaivu ar 117 gūstekņiem. Notriekti 9 ienaidnieka bumbvedēji. Pavisam saņemti gūstā 576 gūstekņi, starp tiem 34 virsnieki. Bez tam ienaidnieks zaudēja lielu skaitu kritušo. Iegūti lieli kara materiālu daudzumi.

Starp gūstekņiem atrodas daudzi apkalpes locekļi no nogremdētiem angļu kara kuģiem. Pašu zaudējumi niecīgi.

Vēl viens iznīcināts desants.

Naktī no 12. uz 13. septembri kāda britu desanta vienība no 5 virsniekiem, 1 feldbeļa un 1 kareivja, mēģināja izkāpt malā franču kanāla piekrastē, austrumos no Šerburgas. Tās tuvošanās tūlīt pamanīja vācu aizsardzība, kas atklāja uguni un ar

tiešu trāpījumu nogremdēja desanta laivu. Saņemti gūstā: 3 angļu virsnieki un 1 gollistu flotes virsnieks. No ūdens izvilkti nosliktušie: 1 majors, 1 feldfelbs un 1 kareivis.

Atkal 229.500 to!

DNB. Berlīne. — Vācu zemūdenes pag. udeņā no karavānēm un atsevišķi Kanādas piekrastē, sv. Labreča upē, ZAS austrumpiekrastē, Atlantijas okeānā un Afrikas rietumu piekrastē nogremdējušas 35 kuģus ar 229.500 brt. Šie panākumi jāuzskata par milzīgiem, jo ienaidnieks pēdējā laikā atvairīšanu sevišķi pastiprinājis, iesaistot tajā pat piekrastes motorlaivas, privāljachtas u. t. t. Bieži vien zemūdenēm dienām ilgi jāatrodas medībās, kamēr tās atrodas izdevīgā apšaudes pozīcijā.

Notikumi kara laukos

(Nedēļas apskats)

Austrumfrontē joprojām turpinās ārkārtīgi sivas cīņas ap Volgas atslēgu — Staljingradu. Vācu kaņaspēks nemitīgos triecienos jau pilnīgi ielencis šo boļševiku cietoksni, ieņem arvien jaunus nocietinājumus un dienvidos jau ielauzies Staljingradas priekšpilsētās.

Sekmīgi turpinās arī cīņas dienvidos no Novorošijskas un Terekas frontē. Frontes vidus daļa — ap Kalugu un Medinu boļševiku atslogošanas uzbrukumā atslābuši. Tomēr pie Rževas ienaidnieks joprojām triec

ir svarīgs izšķiršanās laiks. Cauri lielo cīņu dūmakai mums jāprot saskatīt savas tautas likteņgaitas. Cauri milzīgai kauju dārdoņai mums jādzird savas tautas asiņu balss, viņas likteņgaitu saucējs.

Šajā izšķirējā brīdī skaidra ir viena atziņa — vispirms Austrumos jāsatric mūsu lielākais ienaidnieks — boļševisms un tikai tad varēsīm kārtot savu jauno dzīvi.

Mūsu tautai priekšā vēl smagas cīņu un darba gaitas, kurās būs jāpatērē vēl milzīgi spēki. Šie spēki mums jāgatavo un jākop, lai cīņā par savas tautas nākotni mēs varētu izturēt līdz galam.

Vēstures gadu tūkstoši ir noteikuši latvju likteņpeltu pie Baltijas jūras. Par šo zemi mēs cīnāmies un to gribam paturēt sev arī turpmāk. Ko gan varam mēs likt lielaļos svaru kausos, lai savas tautas likteņgaitu droši novadītu uz laimīgu nākotni?

Mūsu karstās sirdis, kas pat pēdējam latvietim liks degt kvēlā tēvu zemes mīlestībā, iel nāves cīņā un visgrūtākā darbā, šīs sirdis vien tomēr vēl nenovirzīs mūsu tautas dzīvi pa Laimas rotāto ceļu.

Tautas nākotne prasa, lai kvēlais patriotisms pārvērstos spēkā, lai labai gribai sekot stingra apņemšanās un noteikti darbi. Mūsu tauta būs isti stipra tikai tad, kad tā kļūs vienprātīga un domās vienu domu. Mācīsimies no lielās vācu tautas, kas tik labi apzinās savus pienākumus un seko savai misijai. Sekosim Lielvācijas valdības rīcībai, kas jau no pirmajām nacionālsociālisma varas dienām tik lielu vērbu piegriezī cilvēkam — vācu cilvēkam. Neviens zemē tautas dzīvā spēka pieauguma veicināšana nav izveidota tik priekšzīmīgi, kā tieši Lielvācijā. Arī visu vācu izceļotāju savākšana no kaimiņzemēm dzimtenē vēl papildina šo tautas dzīvā spēka problēmas sekmīgo atrisinājumu.

Mums mazajai latviešu tautai, šīs tautas dzīvā spēka jautājums ir vēl daudz svarīgāks. Tādēļ sargāsim šo spēku, vairosim un vāksim savā dzimtenē! Aizkavēsim mūsu tautas izklišanu, kāda pagatnē, diemžēl, notikusi milzīgos apmēros. Veidosim nākotnei stipru cīnītāju un darba darītāju paaudzi.

Koposim arī savas tautas morālos spēkus un vienosim tos mūsu darbam un cīņām nākotnes labā. Sekosim latvju asiņu balsij, kas runā no mūsu vēstures drūmajām lapas pusēm, no brāļu kapiem un seņču pilskalniem. Būsim isti latvieši, kas neļodzas vējos, bet visu sevi atdod savai tēvu zemei. Veidosim pašī savu likteni jaunajā Eiropā.

A. K.

Mēs soļojam uz Austrumiem

(Vēstule „Talsu Vārdam“)

J. stacijā mums iznāk uzskavēties dažas stundas. Šeit piestāj arī vilcieni, kuģa satāvā ir dažī vagoni ar ievainotiem vācu kaņavīriem, kas brauc no frontes. Pie atverta loga guļ kāds viegli ievainots kaņavīrs. Kāds no mūsu zeimem pasniedz tam savus ziedus, kas ūdens traukā vēl labi uzglabājušies no Liepājas. Ievainotā kaņavīra sejai pārslied priecīgs smaids. Pacēlis saņemtos ziedus vīrs galvas viņš uzsauc vācu valodā saviem ievainotiem draugiem: „Uzmanību! Tas no mūsu biedriem!“ Tagad arī pārējie latvju kaņavīri izdala savus dzimtenes ziedus ievainotajiem draugiem. Kad abi vilcieni sāk attālināties, vācu un latvju rokas paceļas draudzīgam sveicienam.

Garastāvoklis kaņavīros možs. Asprātības un joki no visām pusēm. Nav noskumušu seju. Te taču ir brīvprātīgo bataljons. Katrs zin, kāpēc viņš iet un kamdēļ tam jāiet uz fronti. Vienīgais likums, kam viņš bez pretunā ir paklausījis, ir viņa sirds balss. Tā ir pavēlējusi: un viņš ir izpildījis. Un punkts.

„Ak tu neatvietojamais tāds — ko tu esi ievīcis manu ūdens pudeli!“ uzsauc viens draugs otram. Pēdējais taisa izbrīnējušos gūni: „Tālā es domāju, kur man tāda salda kaņija gādījusies“, tas nevainīgi nobrīnās. Vārds „neatvietojamais“ mūsu valodā tiek pielīdzināts „zaķpastalai“ un vispārīgi tiek lietots kā lamu vārds. Izcelšanās vēsturē tam stipri jauna, no šā gada pava-saņa.

Tuvojamies robežai. Vēl dažas minūtes, tad mēs vairs nēstāvēsim uz Latvijas zemes. Un to tik zin Dievs un liktenis, kuriem būs vēl reiz lemts šo svēto zemi pārstaigāt. Bez komandas mēs pieceļamies kājās. Mēs dziedam „Dievs svētī Latviju“. Un kad mēs apsestamies, vīru un jaunekļu sejas ir nopietnas. Tad viņas iegulstas lepna spīts: Mēs ejam prasīt norēķinus židiskājam boļševismam par latvju zemes un tautas spīdzināšanu un pazemošanu! Par nomocītiem bērniem, sievietēm un vīriem. Par tiem, kas vēl ir dzīvi un smok žīdu verdzībā. Mēs ejam pretī asiņainai gaismai, un esam pārliecināti, ka aiz viņas Latvijai „Sudrabota saule lēks“ — tāda pat, kāda ir pie mūsu cepurēm. Kā brīvi latvju karotāji ar ieročiem rokās mēs pārbraucam ienaidnieka zemes robežu.

Padomijā.

Dažus kilometrus plata atmatu un krū-

mu josla šķir „laimīgo zemi“ no Eiropas. Neviens ēkas. Tad sākas apdzīvotā josla. Pelēkās koku sādžīņas salmu jumtiem pieplakušas nokalnītēm. Tie ir slavenie padomju kolchozi. Bez augļu kokiem un kāda krūma pudura, pie kā pieradušas mūsu acis parasti vērojot lauku ainavas. Tikai plasi klajumi, vietām apsēti, kā mēdz sacīt, tā kā vārpa, vārpu dzenā. Šur tur kustas kāds krievu zemnieks ar nodzītu zirgēli. Pasam kājas kailas, nolietotās sarkanarmiešu biksēs un vateļā vāzī. Kaut kādu prievātu drēbes gabalu, atskaitot sieviešu tērpus, neredz valkājām. Nekur arī neredz tās slavenās mašīnu un traktoru stacijas. Tāpēc arī mūsu bēdīgi - slavenajam Kirchensteīnam tik ilgi un veltīgi bij jāgaida uz apsolītiem traktoriem. Nekur neredz tos „lai-

Kā nokārto ražas sadali

Rīga šajās dienās notika visu apriņķu vecāko un dažu apriņķu vecāko agronomu apspriede. To atklāja L.G.D. Galvenais direktors I. Andersons, norādot, ka sanāksmē jāpārrunā šā gada obligāto nodevu lietas. Šo nodevu lielumus tuvākās dienās paziņos un nosūtīs apriņķu vecākiem, tālākai sadalei pa pagastiem. Apspriedē piedalījās arī pārtikas nodrošināšanas departamenta, 2. Rīgas tirdzniecības uzņēmuma, Bekona Eksports, Turības, sirupu un stērķeļu fabriku un citu to uzņēmumu pārstāvji, kam dotas tiesības iepirkt lauksaimniecības ražojumus, kas tiek ieskaitīti obligātās nodevās.

Šo uzņēmumu vadītāji sanāksmē stājas tiešos sakaros ar apriņķu vecākiem par ražojumu iepirkšanas kārtību. Kaut arī nodevu lielums nav galīgi noteikts, tomēr jau tagad var stāties pie ražojumu iepirkšanas, lai vēlāk neceltos sastrēgumi un transporta grūtības, kā tas dažreiz bija noticis iepriekšējā gadā. Visas šādas kļūdas pārrunāja un apspriedē izskanēja daudzi vērtīgi norādījumi, ko šajā gadā varēs ņemt vērā.

Pārrunājot kartupeļu nodevu lietas, izrādījās, ka no Talsu apriņķa pēc Statistiskās pārvaldes korespondentu ziņām sagaida pārāk lielas ražas, ko uz aizrādījumiem neņēma vērā un tā apriņķa caurmēra raža tika izkalkulēta 14,31 to na, kas no 5507 ha dotu 78800 to

No šī daudzuma nākošā gada sēklas vajadzībām, ieskaitot bojāšanās %, kas jāpatur — 16963 to, lauku iedzīvotāju pārtikai 14703 to, cūku barībai 3500 to, tātd

iznīcībā pret vācu līnijām arvien jaunas cilvēku un kara materiālu masas, ciešot lielus zaudējumus un tikai atsevišķās vietās uz īsu laiku iegūstot nelielus teritoriālus ieguvumus.

Rietumfrontē vācu bumbvedēji turpina sekmīgus uzlidojumus militāriem mērķiem Anglijas pilsētās. Angļu aviācija ir sarīkojusi vairākus teroru uzbrukumus Lielvācijas pilsētām, nosviežot bumbas iedzīvotāju kvartālos un nodarot viņām postījumus. Šādi uzlidojumi notikuši arī Bremenshofenai un Diseldorfaī

Aīrikā angļi ar lieliem flotes, aviācijas un sauszemes spēkiem uzbrūk franču kolonijai — Madagaskaras salai, ieņemot dažas ostas un piekrastes vietas.

mīgos padomju ļaudis“ — ir tikai nodzīti darba lopī, kuģi zābakus valkājuši tikai tad, kad dienējuši sarkanajā armijā. Padomju čeka ir izaudzinājusi cilvēku — vergu, kāds bij nepieciešams lielās žīdu paradīzes vērtību ražošanai. Viņš pats nav dabūjis pat druskas uzlasīt, kas kritušas no „augsto biedru“ galda.

Ltn. Jaunzems.

Austrumos, 1942. g. vasarā.

Redakcijas piezīme. Šī mūsu līdzstrādnieka vēstule ceļā nokavējusies.

kopā pie lauksaimniekiem paliktu 35171 to. Pārējās 43654 tonnas tad paliek kā paredzamā obligātā nodeva, kas savukārt sadalās šādi: Talsu apr. spirta dedzinātāvam 4075 to, stērķeļu rūpniecībām 15900 to un 3500 to Talsu apr. pilsētā iedzīvotāju pārtikai, bet 19825 to (— 2. Rīgas tirdzniecības uzņēmumam izvešanai no apriņķa —) Rīgas pilsētas iedzīvotāju un citu pārtikas vajadzībām.

Tuvākās dienās apriņķa vecākam pie-

Mūsu zemkopji ir apmierināti.

Par rudens lauku darbu gaitu un ražas izredzēm Talsu rajona agronomis A. Apse mūs informē:

„Pēdējā mēneša labvēlīgais laiks ir ļoti sekmējais ražas novākšanas un kulšanas darbus mūsu laukos. Labība Talsu rajonā gandrīz jau visur novākta, savesta šķūņos un liela daļa arī nokulta. Tikai retās vietās vēl redzami nenovākti vasarāja stabiņi. Tāpat, dažās vietās vēl pļauj vēlās auzas, kas tikai tagad nogatavojas.

Arī labības kulšanas darbi norit ļoti sekmīgi. No sākuma visā rajonā darbojas 65 kuļgarnitūras, bet labvēlīgi atrisinot remontu jautājumu un smērvielu apgādi, izdevās kulšanā iesūtīt arī vēl vairākas citas mašīnas.

Vispirms labību izkūla visās sēklaudzētāju saimniecībās. Tagad izkults jau tik daudz labības, ka pietiek nevien ziemāju sēklai, bet arī obligātām nodevām.

Ļoti rosīgi rit arī ziemāju sēja. Daudzas

ir svarīgs izšķiršanās laiks. Cauri lielo cīņu dūmakai mums jāprot saskatīt savas tautas likteņgaitas. Cauri milzīgai kauju dārdoņai mums jādzird savas tautas asiņu balss, viņas likteņgaitu saucējs.

Šajā izšķirējā brīdī skaidra ir viena atziņa — vispirms Austrumos jāsatric mūsu lielākais ienaidnieks — boļševisms un tikai tad varēsīm kārtot savu jauno dzīvi.

Mūsu tautai priekšā vēl smagas cīņu un darba gaitas, kurās būs jāpatērē vēl milzīgi spēki. Šie spēki mums jāgatavo un jākop, lai cīņā par savas tautas nākotni mēs varētu izturēt līdz galam.

Vēstures gadu tūkstoši ir noteikuši latvju likteņpeltu pie Baltijas jūras. Par šo zemi mēs cīnāmies un to gribam paturēt sev arī turpmāk. Ko gan varam mēs likt lielaļos svaru kausos, lai savas tautas likteņgaitu droši novadītu uz laimīgu nākotni?

Mūsu karstās sirdis, kas pat pēdējam latvietim liks degt kvēlā tēvu zemes mīlestībā, iel nāves cīņā un visgrūtākā darbā, šīs sirdis vien tomēr vēl nenovirzīs mūsu tautas dzīvi pa Laimas rotāto ceļu.

Tautas nākotne prasa, lai kvēlais patriotisms pārvērstos spēkā, lai labai gribai sekot stingra apņemšanās un noteikti darbi. Mūsu tauta būs isti stipra tikai tad, kad tā kļūs vienprātīga un domās vienu domu. Mācīsimies no lielās vācu tautas, kas tik labi apzinās savus pienākumus un seko savai misijai. Sekosim Lielvācijas valdības rīcībai, kas jau no pirmajām nacionālsociālisma varas dienām tik lielu vērbu piegriezī cilvēkam — vācu cilvēkam. Neviens zemē tautas dzīvā spēka pieauguma veicināšana nav izveidota tik priekšzīmīgi, kā tieši Lielvācijā. Arī visu vācu izceļotāju savākšana no kaimiņzemēm dzimtenē vēl papildina šo tautas dzīvā spēka problēmas sekmīgo atrisinājumu.

Mums mazajai latviešu tautai, šīs tautas dzīvā spēka jautājums ir vēl daudz svarīgāks. Tādēļ sargāsim šo spēku, vairosim un vāksim savā dzimtenē! Aizkavēsim mūsu tautas izklišanu, kāda pagatnē, diemžēl, notikusi milzīgos apmēros. Veidosim nākotnei stipru cīnītāju un darba darītāju paaudzi.

Koposim arī savas tautas morālos spēkus un vienosim tos mūsu darbam un cīņām nākotnes labā. Sekosim latvju asiņu balsij, kas runā no mūsu vēstures drūmajām lapas pusēm, no brāļu kapiem un seņču pilskalniem. Būsim isti latvieši, kas neļodzas vējos, bet visu sevi atdod savai tēvu zemei. Veidosim pašī savu likteni jaunajā Eiropā.

A. K.

nāks noteikts nodevu paziņojums, kas savukārt tiks taisnīgi sadalīts pa apr. pagastiem. Tomēr, ar apmēram šādiem skaitļiem Talsu apriņķa lauksaimniekiem būs jāreķinājas un šī gada kartupeļu raža lietderīgi un ar apdomu jāizvērtē, paturot un rūpīgi apglabājot nākošā gadā vajadzīgo sēklas materiālu, pārtikas un cūku barības kartupeļus, bet pārpalikumu nododot obligātā nodevā, kā to prasa kara saimniecība. —s.

saimniecības ziemas rudzus un kviešus iesēja jau septembra sākumā. Šie sējumi tagad jau labi saņakuši un sazēlušī. Vairums lauksaimnieku ziemāju sēju izdarīja no 6. līdz 12. septembrim. Sējas darbi nav no-beigti tikai nēdaudzās vietās. Ziemājus vēi ses tie lauksaimnieki, kas sējai izraudzījušies šī gada rudzu vai miežu un agro kartupeļu laukus.

Ziemāju ražas izredzes ir vidējas un vietām — zem vidējām, bet vasarāju — vidējas un virsvidējām, kartupeļu raža paredzama vidēja. Daudzās vietās kartupeļi šogad slimo ar melnkājību, kas cēlusies vēsās un lietainās vasaras dēļ.

Zemes lobišanas darbi novaktos laukos vēl ļoti maz veikti, jo trūkst cilvēku un zirgu spēka. Visumā tomēr Talsu rajona lauksaimnieki ar šī rudens darba noslēguma gaitu un ražām var būt apmierināti.

Vērojumi mūsu jūrmalā

(Noslēgums)

Pagātnes kļūdas.

Upesgrīvas pagasts jau pirms pasaules kara devis mūsu jūrnīku saimei simtiem viru. Te darbojies arī kuģu būvētāvi, kurā izbūvēti dandzi būrenieki. Šie kuģi kas pa lielākai daļai bija apdrošināti angļu apdrošināšanas sabiedrībās, pasaules kara laikā gandrīz visi gāja bojā, un upesgrīvnīki — kuģu īpašnieki saņēma angļu mārčiņas kārtīgas prēmijas.

Šī nauda saplūda dzimtā pagastā. Nelai-me tikai tā, ka kuģinieki neprata vai negri-bēja tai atrast īsto izmantošanas veidu. Nau-du tie neieguldīja viss savās saimniecībās, vai zemes uzlabošanā, bet gan riskantās spekulācijās ar mežiem.

Koku cenas strauji krita, jaunizceptie mežrūpuieki drīz vien atbrīvojās no lieka-jām angļu mārčiņām un izputēja. Viņu vietā nosēdās veiklais žīdu koktirgotājs.

Vecie ozoli.

Mūsu jūrmalas laudis var lepoties ar visai labu veselību un samērā ilgu mūžu. Vildes mājās dzīvo kāds 97 g. vecs vec-tēvs L., kuņam boļševiki aizveduši visus bērnus un bērnu bērnus. Tomēr, šis sirmāis latvju ozols ir visai spīrgts un nezaudē ce-ribas vēl redzēt savus tuviniekus.

Kādās citās mājās ir 92 g. vecs vec-tēvs, kas strādā vēl daudzus vieglākus dar-bus, — gana saimniecības govīs. Lielā dar-ba mīlestība šiem stiprajiem jūrnīkiem ne-lauj pat šādā sirmā vecumā dzīvot bezdar-bībā.

Dzīvā spēka straume izsīkst.

Skumji paliek vērojot, ka pakāpeniski un noteikti samazinās mūsu tautas dzīvā spēka straume. Kādā Uguņciemā ģimenē vēl ir vectēvs, kuņa bērnu un bērnu bērnu kopskaits sasniedz trīsdesmit. Arī L. ģimenes vecajā, aizejošā paaudzē vēl bijuši 11 bērni, kādā nākošā atzarojumā — vēl 6, bet jau-najā paaudzē to skaits jau strauji krities — caurmērā 2.

Lai arī mirstība šajā jūrmalā, liekas, ir mazāka un caurmēra mūžs mazliet lielāks nekā dažos citos apvidos, tomēr par iedzi-votāju skaita pieaugumu grūti runāt, jo ļoti lielu upuru skaitu paņem jūra, sevišķi kara laikos. Pašreizējā kara bilanci vēl grūt noslēgt, bet Upesgrīvas jūrnīku upuru skaits arī šajā karā nav domājams mazāks nekā iepriekšējā pasaules karā — ap 20 viru.

„Brāļu karš”.

Agrāk šī jūrmala dzīvojuši ļoti mierīgu dzīvi, bet tagad, no boļševiku laikiem sakot še plosas īsts „brāļu karš”. Liekas, ka tieši vistuvākās radu ģimenes nevar iztikt bez asām kildām un naida. Turklāt — gandrīz visas vecās ģimenes ir savstarpējā radniecībā. Ir gadījumi, kad savu atriebības kāri šie ļaudis izgāz pat uz brāļa vai māsas lo-piem, sadurot vai sasītot zirgus un govīs.

Naida sērgu pagastā esot ienesuši sveši ienācēji. Daži no tiem, ieņemot dažādus

amatus, tieši vēl kurina šo radu kīldošanos. Arī ap pagasta vadību grupējas divas nai-dīgas nometnes. Tādēļ arī nav jābrīnās, ka nelielais pagasts sagādā visai daudz darba tiesām un citām iestādēm.

Zemes mīlestība.

Uguņciemā un arī jūrmalā varam vērot aizkustinošu ainu, ar kādu mīlestību un ne-atlaidību vairums vietējo zemes rūķu ir pie-ķērušies saviem nelielajiem zemes gabaliņiem. Pa lielākai daļai tā ir vai nu akme-ņiem noklāta vai arī mazauglīga smilšu ze-mīte, kas tikai sūrā un grūtā darbā dod sa-viem kopējiem nepieciešamo iztiku.

Redzot Uguņciemā milzīgās akmeņu ma-sas vispār jābrīnās, ka cilvēki te var dzīvot un iztikt. Un tomēr, šie sīkstie jūrmalnīki nekad nav aizrāvušies ar pārceļošanas tieks-mi. Pat lielajā pēckaļa zemes dalīšanas lai-kā, kad Vandzenes un citos kaimiņu pagas-tos labas zemes bija pa pilnam, upesgrīv-nīki nekrita kārdināšanā, bet palika savā zemē.

Arī zvejnieki arvien vairāk pieķeras sa-vai zemei. Agrāk, „labajos laikos”, tie bija par lepnēm, lai apstrādātu savus laukus un pļavas, kuņas izdeva apstrādāt algotiem ļau-dim. Tagad šēdu algadžu vairs nav un zvejnieki no zvejas brīvajā laikā labprāt paši iet savos tīrumos un pļavās.

Ja, vispār, šie zvejnieki ir diezgan savā-da tauta. Pie viņiem vēl var novērot gadu tūkstošos sen izudušo parašu — uzvelt sie-vietei smagāko darbu nastu. Mūsu zvejnieki izbrauc pāris reizes nedēļā jūrā, pavēl sa-vus tīklus, vadus vai ākus, izved malā vie-nu otru zivtiņu un ar to, liekas, arī izbei-dzas viss viņu darbs.

Pat darbdiēnās, visai jaukā laikā, redz tos salasāmieš baros, uzsmēķējot prēmiju papirosus vai arī pašaudzētās tabakas kaļķi-ti un stundām ilgi tērējot par zveju, ciema notikumiem un „lielo politiku”. Turpretim zvejnieku sievas visu laiku cīnas ap sazvejotiem zivju blāķiem, lāpa tīklus un viru bikses, vāra est, kopj lopiņus un novāc saknītes. Šķiet, šie viri nav sevišķi dženitlmeņi, vismaz pret savām sievietēm. . .

Juris Mētra.

Arī lauksaimniecība jāmācas kā arods

Jauni ceļi lauksaimniecības izglītībā.

(Beigas)

Māceklim mācības laikā jāpiedalās Lauksaimniecības galvenās direkcijas rīkotās mācekļu sanāksmēs un kursos. Arī mācības saimniekiem jāpiedalās direkcijas rīkotās darba sanāksmēs par mācekļu apmācību.

Lauksaimniecības mācība noslēgsies ar lauksaimniecības pārbaudījumu īpašā komi-sijā, kurā ieies LGD Skolu daļas pārstāvis kā priekšsēdētājs un tas izraudzīti 2 māci-bas saimnieki — viens zemnieku mājas, otrs valsts vai citas iestādes saimniecības vadītājs, kā komisijas locekļi.

Dabā un cilvēkos šis trauksmes dzejnieks meklēja lielās dzīves misterijas atrisinājumu. Veldre bija smaidu dzejnieks. Parasti dzīves priecīgs, arvien darba rosmes un jau-nu nodomu apgarots. Liekas, dzīves ēnas to neskāra, nekā nesatīcināja viņa mūžīgo optimismu.

Un tomēr — dzeja un atstātās mājas mums atklāj arī smeldzošās sāpes un ne-mieru, kādā liesmojuši dzejnieka sirds. Ti-kai dažiem tuvākiem cilvēkiem Veldre jau labi sen ir runājis par nāvi, runājis par aiz-iešanu no dzīves, neatstājot nekādas kapu vietas. Arī savā pēdējā vēstulē māsaī Ana-na. Gulbis dzejnieks lūdzis nemeklēt viņa kapa vietu, jo to neatradīsot.

Un tā tiešām, vēl līdz šai dienai nav zināma tā vieta, kur pēc trauksmainā, ne-miera un ilgu pilnā mūža atdušas šis lie-lais milas un sāpju dzejnieks, kuņa dvēse-lē un dzejā varam vērot tik daudz radniecības ar 1930. gadā no dzīves aizgājušo Jāni Ziemeļnieku.

Daudzas zīmes rāda, ka Viļa Veldres kaps ir tumšais Nogales ezers. Liekas, ka tieši šo savu drūmo kapa vietu dzejnieks ir apdziedājis vienā no pēdējiem saviem dzejojumiem „Nemiera pilni”. Par šo ezeru vēl nedēļu pirms savas noslēpumainās aiz-iešanas tas rakstījis kādu tēlojumu, kuņa veltījis kādai tuvai būtnei.

Noteikti ir zināms tikai tas, ka Kalējus dzejnieks atstājis nakti, atstādams mājās i naudu, i dokumentus, i visas drēbes, veju un pat raga brilles, no kurām tas nekad nešķīrās. Daži tuvinieki zin arī stāstīt, ka Kalējos liktenīgajā naktī pazudis kāds an-tenas gals, pie Nogales ezera aizbraukta no krasta kāda laiva un izcelts kāds akme-nis. . . Nogales ezerā izdarīta arī meklēšana, bet melnā dzelme savu upuri nav iz-izdevusi.

Dažus pavedienus Viļa Veldres aizieša-

Negals ar ēšanu

(Sīkais fejletons.)

Vakar pie manis atnāca Smalkaistoni, bāis un novārdzīs. Starp citu, viņš man ir labs paziņa, tādēļ saku: „Trakais, kāds tu izskaties. Pēc sejas spriežot var domāt, ka esi norijis vecu olu”.

„Gluzi tā nu nav, bet ap ēšanu tā lieta grozās”, viņš igni atsaka.

„Vai atkal jau. Cik reizes gan neesmu ieteicis tav apprecēties. Iegūtu vismaz mū-žīgu virtuvēni, uz kuņu tu pie reizes varē-tu izgāst arī savas dusmas. Pie tam viņa nekad neuzdrošināsies draudēt ar vietas uzteikšanu, jo tavs materiālais stāvoklis ir spožs kā no veikala nākusi dakšiņa. Bet klusībā viņa tomēr cerēs kļūt atraitne”.

„E, niekil” viņš norūc: „tava valoda ma-ni biedē kā vecu ļaužu nostāsti par raga-nām, sumpurņiem un citām tamlīdzīgām lietām”.

„Nu, tādā gadījumā ieteicu tev mūsu pilsētīņas labāko ēdienu veikalu”, es svarī-gi saku. „Ieņemot vietu pie loga, tu bez sevišķa riska vari izspļaut ķiršu kauliņus uz garāmģāvēju galvām. Bez tam garšīgi ēdieni un patikama kasiere”.

„Jā, visam ko tu saki, es piekritu”, viņš atbild sataisidams tādu seju, itkā nupat bū-tu beigisies viena no Šekspira tragedijām. „Bet šajā ēdienu veikalā es mēģinu ēst jau otro nedēļu”.

„Nu?”

„Jā — redzi, vienu dienu ieeju tur pa-ēst. Man pasniedz zivi ar kartupeļiem un saknītēm. Bet šķīvis nav lielāks par apakš-tasi un kā ēdamie ieroči — viena dakšiņa. Protams, jau pēc pirmā dūriena zivij, divi kartupeļi izkrit pa šķīvja otru malu uz gald-auta. Labi, ka kasiere neredzēja. Steidzīgi ar pirkstiem ieeju tos atpakaļ. Domāju, jā-noēd, lai uz šķīvja būtu vairāk vietas, bet te skats krit uz galdautu. Ak vai — tas iz-skatās kā divas nedēļas veca ēdienu karte. E — man uzņāk tāds kā nelabums, un lai to dabūtu lejā, steidzīgi noriju citu kartupe-li. Bija gan auksts un ciets, bet par to sa-vu barības vadu nodambēju kā Ukstiņu dzirnavu slūžas. Atkal pievērsu uzmanību zivij. Grozu un spaidu to visādi, bet asakas

kā nevaru, tā nevaru atdalīt. Otra roka tā vien prasās palīdzēt, vismaz ar vienu pirk-stu, bet nedrīkstu, jo pašreiz uz mani ska-tās kasiere.

„Garšo?” viņa laipni jautā.

„O, jā,” atbildu un turpinu knibināties ap ēdamo. Beidzot nenociešos un lūzdu vēl vienu dakšiņu. Apkalpotāja to atnes, bet paskatās uz mani ar tādāmacim, kas sa-līdzinājuma pēc nav mazākas par manu šķi-vi. Promējot laipi aizrādu, citu reizi ēdienu pasniegt lielākā traukā.

Vakarā aizeju atkal un pasūtu kafēju un divas maizītes. Apkalpotāja, liekas, mani jau pazīst, jo maizītes tiek pasniegtas zu-pas šķīvi. Ilgi to grozu un domāju, kur te cilvēcīgā saprašana.

Citā reizē pasūtu piecas maizītes. Ap-kalpotāja tās atnes izveidotu kā mazu pira-mīdu baltā apakštasītē. Bet vislielākais brī-nums, ka klāt pielikti nazis un dakšiņa. Pēc šī gadījuma manam saprātam priekšā aizstājas tādā kā dzelzceļa pārbrauktves barjēra.

Šovakar aizkavēts no darišanām iegrie-zos ēdienu veikalā pus astoņos. Laipnā ka-siere izraksta man čeku par kafēju, divām maizītēm un vienu ceptu olu. Ieņemu vie-tu pie galdiņa un labpatikā bērzēju rokas, sataisidamies uz lielu ēšanu. Bet savādi, telpā iestājies tāds klusums itkā tūlīt pār mani gāziesies Jērikas mūri. Un nav arī ilgi jāgaida, kad no virtuves, kā amoka skrē-jējs, ar cepjamo nazi rokā izskrien saimnie-ce. Ieņēmusi vietu telpas vidū tā izplēta kājas, lielka rokas sānos tā, kā nazis kā degunradža snūķis izslējas no viena sāna, tad pērkonīgā balsi nodrebinaja visu telpu:

„Kas tad te būs un kas nebūs, katrs nāks, kad viņš gribēs, ko? Kas tā par lietu, ko, es par provi šodien gribēju iet atīrāk mājā, bet man te jākavējas ar oliņas cep-šanu, ko? Un tas viss par 30 markām, ko es saņemu, ko? Nu tad lai . . .” viņa kratīja apbrūnoto roku.

Kad saimniece pazuda aiz durvīm, es ar drebošu roku noslaucīju baiļu sviedrus

Pēc brīža virtuvē saruna.

Liekas apkalpotāja: „Uz lielo šķīvi . . .”

„Ko — nu es gan tam kundziņam. . .”

„Kā tad,” tā pirmā balss. „Vajaga jau ar. Ko domā, daudz visu dienu apkārt un nezin laikā uznākt . . .”

Drīz atsprāgst durvis un iznāk apkalpo-tāja nesdama cepeša šķīvi, uz kuņa kā nē-smukais pilēns guļ viena ola. Bet goda vārds, nebija ne naža, ne dakšiņas.

Bet maizītes pasniegtas pienācīgā šķīvi un vai vari iedomāties, kafija ielieta tasītē. Olu, protams, neatizku, bet ķēros pie mai-zītēm. Bet pēc pirmā kafijas malķa uz ma-nām gaišajām biksēm saskatu brīonus plan-kumus. Skatos — va velns — apakštasītē kafijas vairāk kā tasē. Izrādās, ka kafēja no apakštases pārceļojusi uz manām gaiša-jām biksēm, ceļojumam izlietodama tasītes apakšējo malu.

Tad arī man mērs bija pilns un tad es atnācu pie tevis un, hm, vai tev nebūtu, hm, gabaliņš rupjas maizes. Man šausmīgi gribas ēst”, viņš kautrīgi nobeidz.

Reku tā viņš il

Edzīņš.

namamāšu — mācītu praktisku mājāsaimnie-ču sagatavošanai.

„L”

Redakcija atbild

G. S., Spārē. Ar lielu sajūsmu jūs aprakstiet ļautri pavadīto vakaru:

„. . . Tad tikai gāja kā gāja! Drīzi viņas stāvē-ja kā sārta rozes pie viņu krūtīm un dažas jutās ļoti laimīgas. Bet Zēl, ka laime smaidīja tikai isu brī-di. Atmiņā vēl ilgi paliek vienas vasaras vakars jauks, kur pirmā mila mostas. . .”

Mēs nešaubamies, ka Jums tiešām ir gā-jis visai jauki. Tomēr, šķiet, Jūs esiet vēl maz piedzīvojuši — savas milas dēkas taču nemedz aprakstīt avīzē! Un pie tam vēl pirmo milu — mēs esam vecmodīgi un do-mājām, ka tas nav tā pieņemts. Un bez tam — tas taču ļoti var kaitēt Jūsu nākošajām milām.

Indriķim B. Ārlavā. Jūs ļoti dzejis-ki aprakstiet divu sievu kīldošanos, kas Jums, acimredzot, liekas ļoti svarīga lieta, bet diemžēl, šāds notikums ir par daudz nie-

nas noslēpuma risināšanai paver arī viņa pēdējie darbi, kuņos tik spilgti un smagi izskan dzejnieka izmocītās dvēse-les sāpju kliedziens. Ja lasiet „Sauli rasā”, tad nemanot uzkrit vismaz pāris desmit vie-tās vārduņš kaps un visai izteiksmīgi norā-dījumi uz kādu dziļi sarežģītu iekšēju kon-fliktu un arī uz kādu „ļaužu nežēlīgu varu, kas starp mums kā briesmīgs liktenis”. („Man jūsu mila prieku dara”). Šis rakstu-rīgais dzejolis noslēdzas ar vārdiem:

„Mans Dievs, cik man šis dienas smagā! Jau kā bez prāta svaidos es. Par mani smejas jau viss pagasts, Man līdzī raud pus pasaules.”

J. Mētra.

cīgs un nenozīmīgs, lai par to ievietotu aprakstu laikrakstā.

P. Z., Lībagos un L. O. Mazirbē. Diemžēl, Jūsu dzejojās proza nomāc dzeju. Piem., „Kad cilvēkiem kā zvēriem mežā nācās bēgt un tvērties. . .”

Vai arī — „Viņš lāpstu tulznainās rokās tverj un cēli uz darbu soļus sper. . .”

N. A. Talsos. Jūsu dzejojā ir ļabi, bet iesūtiet mums vēl, jo Jūs variet dzejot vēl labāk — to pierāda Jūsu ļoti labā vē-stule redakcijai, kas uzrakstīta dzejā. Tātad, gaidam!

M. Vizlam Liepājā. Arī Jūsu dzejā dominē proza:

„Bet redzot tavu bālo seju, Es acis nolaižu uz leju. Lai rīts ir skaists, bet sēras apņem, Jo jūtu: kāds man tevi atņem.”

R. N., Līcos. Jūsu dzejā vēl kautkā trūkst — drusku vairāk īpatnības un glez-nu spilgtuma. Pamēģiniet to atrast.

K. Br., Saukā. Jūsu pantos par daudz prāta elementa, bet dzejas visai maz. („Ko līdz tava kritika, ja pats nekusties no vietas?”)

Milda, A. Usmā. Jūs slimojiet ar vi-su iesācēju kopējo kaiti — pantu kalšanu, māksloto atskaņu meklēšanu, gleznainas izteiksmes un īpatnības trūkumu. Mēģiniet šo valni pārkāpt — varbūt, kādreiz varē-siet sacerēt arī istu dzeju.

J. Gaujai, Rīgā. Ceram kautko izlie-tot. Lūzdu iesūtiet vēl.

Vilts Veldre

Nemiera pilni

Nemiera pilni zilgani ūdeņi klist. Vīlnis, pār vīlni Svīcēšas un šķīcēšas un šķīst.

Ūdeņu kraujas Krākdamas pāri tev let. Dziljumu skaujas Veņas un aizveņas ciet.

Zeltaini rīti Veltīgi tevī vēl sauc. Neturami kriti, balsmīgu dziļjumu rauts.

Vīlnis pār vīlni svīcēšas un šķīcēšas un šķīst. Nemiera pilni zilgani ūdeņi klist.

(No pēdējā dzeju krājuma „Saulē rasā”)

Banga ko viesulis griež, Esī tu, dvēsele mana.

Dzejnieka lielais noslēpums

Šodien palet divi gadi no tās rudenīgās dienas, kad noslēpumainā ceļā no mums aizgāja dzejnieks Vilts Veldre. Tukši un klusi palika Vandzenes Kalēji, aplūsa dziesminieka trauksmainā līra.

„Šai rudenī, kad ļaunim vējiem pūšot — liels mūsu posts, bet prieks ir skumjš un īss”. Izsakas Veldre savā pēdējā dzeju grā-matā „Saulē rasā”. Tāds bija 1940. gada rudenis, kad dzimto māju atstāja šis Talsu novada spējīgākais dzejnieks, pats izvēlo-ties to ceļu, pa kuņa jaunās varas dzīti vēlāk aizgāja daudzī tūkstoši mūsu labāko tautas dēlu un meitu.

Vilts Veldre bija dabas dievinātājs. Tie-ši viņa dzimtenes skaistā daba bija tā, kas to tik cieši saistīja pie tēvu mājām. Liekas, šī dabas mīlestība to iesaistīja arī Talsu apkārtnes samērā lielajā dievturu pulcīņā.

Uzsākta labības pieņemšana.

Labības birojs uzsācis šī gada maizes labības pieņemšanu Talsu un Ventspils apriņķī. Šajos apriņķos darbojas 2 labības pieņēmāji. Talsu apriņķa labības pieņēmājs pieņem no lauksaimniekiem labību Talsu, Vandzenes un Pļavas stacijās, bet Ventspils apriņķa labības pieņēmājs — Spārē, Stendē un Kandavā.

Labības pieņemšanas darbā iesaistītas arī Ārlavas, Kandavas, Stendes, Zentes-Cēres un Vandzenes patērētāju biedrības.

Uzpērk kažokādas.

Talsu patērētāju biedrība „Vilnas un ādu centrāles” uzdevumā uzsākusi aitādu pieņemšanu no lauksaimniekiem. Pieņemšana notiek Talsos, Valdemāra ielā № 2, otrdienās un piektdienās. Ādu uzpirkšanu izbeigs 31. oktobrī. Par nodotām kažokādām lauksaimnieki var saņemt prēmijas pastalu, zirga lietu un citu gatavo ādas izstrādājumu saņemšanai, caurmērā pa 190 gr. par katru nodoto aitādu.

Mājputnu nodevas.

Talsu apriņķa vecākais uzdevis visām pagastu pašvaldībām sastādīt un līdz

Pašvaldību darbinieku sanāksme

Vakar Talsu apr. vecākā telpās bija pulcējušies pilsētu un pagastu sekretāri un grāmatveži. Apspriedē ieradās arī Finanšu departamenta revidents P. Dambergis.

Sanāksmi atklāja Talsu apr. vecākais K. Krūmiņš. Pēc tam Talsu apr. finanšu nodaļas vadītājs A. Freidenfelds un budžeta inspektors Anckins sapulcējušos informēja par jaunā budžeta sastādīšanu. Bez tam vēl norādījumus pagastu tehniskā darbā deva apr. vecākā sekretārs Bārdulis, bet apr. sagādes vadītājs Ieviņš iepazīstināja ar normu precu apgādi un to sadalīšanu.

Ziedosim trūkumcietējiem.

LD Rīga. Lai palīdzētu tai latviešu tautas daļai, kas bez savas vainas — bojševiku terora un kara darbības dēļ — nonākusi trūkumā, Tautas Palīdzība aicina un lūdz visus Latvijas iedzīvotājus nākt talkā un ziedot no 18.—25. oktobrim Tautas palīdzībai naudā un graudā. Ziedošanu vākšanas nedēļā sarīkos arī koncertus, kino, teātru un citas izrādes. Tautas palīdzība lūdz arī ziedot produktus, jo tie sevišķi nepieciešami trūkumā nonākušām daudz bērnu ģimenēm un no Padomijas atbraukušām latviešu ģimenēm.

Baznīcu ziņas

Iesvētīšana Talsu ev.-lut. draudzē š. g. rudenī notiks 31. oktobrī. Jāpieteicas līdz 29. septembrim.

Svētdien, 20. septembrī plkst. 10 rītā, tiks noturēta svētā liturģija Talsu pareizticīgo baznīcā, pēc liturģijas aizlūgums par mirušiem.

Svētdien, 27. septembrī plkst. 10 rītā svētā liturģija Valdemārpils pareizticīgo baznīcā. Priesteris S. Pokrovskis.

25. septembrim iesūtīt mājputnu sarakstus par visām saimniecībām pagastos. Vidēji lielai lauku saimniecībai būs jānodod 1,2 kg putnu gaļas — apmēram 1 vai 2 vistas.

Plaša ražojumu skate Tukumā.

Tukuma apriņķa agronomiskais birojs rīko pļaujas svētkos — 11. oktobrī Tukumā plašu ražojumu izstādi. Sevišķa vērība skatē piegriezta dārkopība. Ar atsevišķām novietnēm piedalās Pūres dārkopība, Bikstu izmēģ. stacija, Tukuma pat. biedrība, Jaunpils lopkopības skola u. c. Pļaujas svētki noslēgsies ar apvienotu koru koncertu, kuru organizē skol. Jankevics.

4. oktobrī notiks rajonu skate Irlavā, kuras eksponātus arī pārvietos uz Tukuma izstādi.

Kam piešķirtas apavu atļaujas.

Talsu pilsētas valde paziņo, ka no septembra mēneša apavu kontingenta apavi piešķirti sekojošām personām:

Kristiāns Edgaram, Kopštāls Marijai, Reinvalds Aimal, Svinsters Amīdai, Frickāris Marijai, Spēlmanis Marijai, Jēgermanis Matīdai, Bārs Emilijai, Lange Lizetei, Frīdrihsons Lizetei, Alsbergs Idai, Bergmanis Irēnai, Frīdenbergs Natālijai, Putns Lizetei, Unbedachts Jūlei, Lācis Jetei, Braņķis Linai, Osis Lizetei, Ozoliņš Antonijai, Nelis Katrīnei, Venckus Alvinei, Rakstiņš Jūlijai, Skulve Elzai, Jēkabsons Jūlijai, Jansons Marijai, Paipals Lidijai, Podkalns Emilijai, Clemitis Kārlim, Linējs Madīnei, Bekmanis Marianai, Grīvans Lūcijai, Kamparāle Albertam, Grimziņš Anlīzei, Biezbārdis Kārlim un Strauss Albertam.

Uzskaitītām personām apavu iegādes atļaujas izsniegs š. g. 21. septembrī Talsu pils. sadales birojs.

Mežu darbinieki pludināšanas talkā

Svētdien, 6. sept. vairākas mežu darbinieku grupas no Talsu, Kandavas, Kuldīgas, Rendas un Piltenes virsmežniecībām un mežu departamenta, izbrauca talkā balķu pludināšanas darbos uz Abavu. Darbinieki strādāja grupās pa 15—30 cilvēku.

Pludināšanas darbi bija iesākti jau maija mēnesī, bet zemā ūdens līmeņa un strādnieku trūkuma dēļ bija ievilkusies līdz šim laikam. Milzīgās balķu masas, kas nepārtraukti atrodas vairāku desmitu kilometru garumā abpus Piltenes virs-bas Valagu mežsarga mājām, pludina vaļējā veidā pa Abavu līdz Ventai, pa kuŗu sietos garos plostus nogādā Ventspils lielajām kokzāģētavām pārstrādāšanai vērtīgos sortimentos.

Šo lielo vērtību nopludināšanā līdzēja talcinieki — mežu darbinieki, rādot, ka tie gatavi ne tikai mežu darbu noorganizēšanā, vadībā un uzraudzībā, bet nepieciešamības gadījumos arī tālākā lielo vērtību transportēšanā un pārstrādāšanā, kur nepieciešama arī lielāka fiziska piepūle.

Talcinieki jau rīta agrumā garajiem plostnieku ķekšiem plecos garā zosu gājienā devās norādītās darba vietās, skaitajos Abavas krastos, kur skanot smiekliem un

(Beigas)

Bez tam būtu jāievēro vēl kas — nerakstiet bez jebkādam, parasti pat bez viselementārākām zināšanām. Lai darītu kādu darbu, vispirms ir jāzina, kā tas darāms. Gluži tāpat tas ir rakstniecībā. Nevienš dzejnieks, ne rakstnieks nav radies pilnīgi „no Dieva žēlastības”. Ikvienam ir jāzina nepieciešamais. Un jo sevišķi iesācējam.

Vispirms jau jāzina gramatikas un pareizrakstības likumi, tad neatgadsieties tādi kuriozumi, kā „Drebošu roku rakstītās rindiņas aprīja viņa acis”. Ir tiešām savādi, ka nevainīgas rindiņas, pat ar drebošu roku rakstītas, var darīt tādas briesmu darbus. Bet ja teikums būtu izteikts šādi: „Viņa acis aprīja drebošu roku rakstītās rindiņas”, mēs noteikti saprastu, ka aprītas rindiņas, nevis acis. Tomēr šis teikums arī tad būtu loģiski neattaisnojams, jo ja iet runa par rīšanu, tad tur vairs nekam nevajadzētu palikt pāri. Bet cik rījīgas tās acis arī nebūtu bijušas, rindām vēstulē viņš tomēr nebūs kaitējis, tās arvien vēl atradīsies uz papīra. Tātad, rakstot jāievēro arī, lai teikumi būtu loģiski, lai netiktu izteiktas aplamas domas. Tas būtu pats sākums. Pēc tam katrā ziņā jāzina tā rakstniecības teorijas daļa, kur iet runa par stāstu, noveļu u. c. uzbūvi, lai neiznāktā, ka ir gan kas uzrakstīts, bet ne pats rakstītājs, ne kāds cits nevar pateikt, kas tas ir.

Iesācējiem-dzejniekiem vajadzētu iepazīties ar dažādiem pantmēriem, kuŗus jaucot dzejā nerodas nepieciešamais ritms un

mūzikalitāte. Tāpat būtu jāpazīst dažādas pantu formas — sonets, triolets u. c.

Kamēr kaut daļa no visa tā nav zināma un rakstot lietā likta, tikmēr gan būtu labi savus „manuskriptus” neuzspiest nevienai redakcijai. Strādāt un kritizēt sevi, atkal un atkal pārdomāt un atmet visu nederīgo! Kas ir nederīgs, to gan katram vajadzētu just. Veidojot personāžus, tie jāprot pārliecināši notēlot, lai varonis, kas pieder zināmam tipam, nedarītu lietas, ko parasti šī tipa cilvēki nedara. Tas tikai smidzinās lasītāju.

Tādēļ, iesācēji — nesūtiet ne uz vienu redakciju ne savu pirmo, ne otro, bet varbūt savu piecpadsmito vai divdesmito darbu un vērtējiet paši vairāk. Un galvenais — nerakstiet par lietām, ko jūs labi nezīniet.

Bez tam, neapgrūtināsim jau atzītos dzejniekus un rakstniekus laikā un nelaikā, ar savu ierašanās un kategorisku vērtējuma pieprasījumu. Neskriesim 100 km ar velosipēdu uz sarīkojumu, lai staigātu viņu pēdās un bojātu viņu garastāvokli. Katrai lietai un darīšanai jāievēro savs laiks. Arī tas pieder pie paškritikas un savas rīcības vērtēšanas.

Un Jūs, dzejnieki un rakstnieki ar vārdu, arī pie Jums viens lūgums — nesmeļieties par iesācējiem, kuŗiem trūkst paškritikas. Labāk tēviski viņus pamāciet. Tas būs svētīgs darbs. Ja tāds iesācējs Jūs uzmeklē rīta agrumā Jūsu dzīvokli un noliek priekšā trīs biezas klades ar dzejoļiem un lūdz Jūsu spriedumu, tad labāk ieskatieties tajās lūlīt. Jūsu laiks gan varbūt ir ierobežots, tomēr tik daudz jau Jūs varēsiet atlicināt. Ja pienesto dzejoļu nevērtība Jums atklājas jau pašā sākumā, ja Jūs redziet, ka Jūsu priekšā nestāv cilvēks ar talanta pazīmēm, tad pasakiet to viņam.

Tad Jūs kaut ko būsiet darijuši, lai apkarotu provinces diletantismu, lai palīdzētu attīstīties jauniem talantiem, jo arī viņi noteikti būs starp tiem, kas meklē Jūsu padomu.

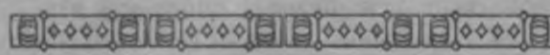
Līvija Jansone.

Redakcijas piezīme. Redakcija visumā nevar piekrist atsevišķiem autores slēdzieniem, bet šo rakstu ievieto domu izmaiņas nolūkos.

Izdevēja: s-ba „Talsu Vārds”.
Atbild. redaktors: Alberts Kalniņš.
Iespiests: 40. spiestuvē Talsos, Dārza ielā
№ 2, tālr. 87.
Parakstīšanas pieņem: visos pasta katoļos
Abonēšana maksā RM 0,40 mēnesī. Studinājumu
maksā — RM 0,20 par viensējīgu petitrindīgu.

Dzīvoklis izdodams

Talsos, Pilskalnu ielā 4.

Popraga dzirnavas

paplašinātas ar jaunām modernām mašīnām

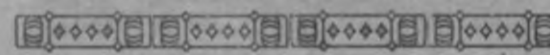
un izgatavos: grūbas, putrimus, manna, bideju miltus un rupjus miltus.

Rupjmalšanu, grūbas un putrimus uzsāks no 15. septembra, un pārējo no š. g. 1. oktobra Tvaika katla kurināšanai pērk malku. 1 tonnas labības pārstrādāšanai vajadzīgs 1 stera malkas, kuŗu lūdzu pievest.

Dzirnavu īpašnieks

A. Vosvenieks,

tālr. Laidze 43.

2 nemēbelētas istabas, lielās, labā rajonā, ar atsevišķu ieeju, bez apkurināšanas, izdod inteliģentam īrniekam. Piedāvājumus lūdz iesniegt „T. V.” kantori.

Radio

aparātu ar (baterijām un 2 v akumulatoru pērk. Piedāvājumus ar aprakstu (firma, gads) nodot Talsos, Brīvības ielā 14, O. Kalniņai.

Mainu 6 gadus v. ķēvi pret apm. 1 g. vecu Oidenburgas sugas ķēvīti. Piedāvāt lūdz Pastendes Līgotjos.

Vāciet sēnes, piladžu ogas un ozolu zīles!

Nododiet tās vietējām augļu un sakņu savāktuvēm pie patērētāju biedrībām par Ģenerālkomisāra noteiktām cenām.

Prēmijas:

Par katrām 3 kg sālītām, vārtītām vai svaigām baravikām un dažādām sēnēm — prēmijas zīme 0,5 konfekšu saņemšanai. Par pilniem 2 kg minētām sēnēm — prēmijas zīme 0,3 kg konfekšu saņemšanai. Par katru 1 kg žāvētām baravikām — prēmijas zīme 0,5 kg konfekšu saņemšanai. Par katrām 30 kg piladžu ogām — prēmijas zīme 0,5 kg cukura saņemšanai.

Centrālā savienība „Turība”
Dārkopības saimniecības centrāle.

Koku darva vajadzīga

virvju darbnīcai Talsos. Personas, kas minēto darvu varētu piegādāt, lūdz rakstiski ziņot šīl. kantori—Apkalnam.

Potcelmus pērk

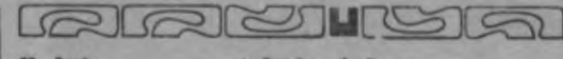
Kandavas virsmežniecības kokaudzētava.
Tālr. Cēre 41. Pasta adrese: Kandavas stac. p. k. 11.

Talsu pils. pamatskolai steidzīgi vajadz. skolas apkalpotājs un apkalpotāja,

precēts pāris. Alga pēc noteikumiem un brīvs dzīvoklis. Pieteikt no 21.—23. septembrim pie skolas pārziņa vai pa tālr. Talsi 286.

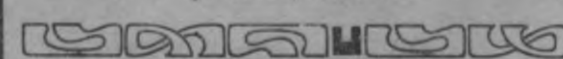
Tukuma gaļas produktu uzņēmuma Talsu apakšrajons Talsos, Lielā ielā 8

Pērk darba zirgu Pieteikt Talsos, Lielā ielā 8 vai tālr. Talsi 89

Kalejs — atslēdznieks un šoferis — mehāniķis

vajadzīgi Freimaņa mehāniskā darbnīcā Talsos, Raiņa ielā 18, tālr. 71.

Skolnieci pieņem panzījā

Talsos, Kr. Valdemāra ielā 36, telef. 287.

Nozaudēts puskažociņš

ceļā no Laidzes līdz Talsiem, God. atdodu lūdz pret patēlību nodot Talsu policijai.

Komercskolas absolvents meklē attiecīgu nodarbošanos,

vēlams grāmatvedībā. Piedāvājumus adresēt Valdemārpili p. k. „Pūri”.

Holzarbeiter, Motorschlosser

un 1 Schreibhilfe

stellt ein. G. Zimmermann, Gipka T. 16. Meldung Sonntag vorm.

Kokstrādnieki, motoristi

un 1 katoļa darbinieks

var pieteikties pie G. Cimmermaņa, Gīpkā, tālr. 16, svētdien priekšpusdienā.

Krietna kalpone

steidzīgi vajadzīga mazā lauku saimniecībā Talsu tuvumā. Pieteikties Laidzes Ābelēs, Talsi.

Sakarā ar pirts remonta darbiem

Talsu pilsētas pirts

19. septembrī būs slēgta.

Talsu apr. Ārlavas - Popervāles pamatskolai vajadzīgs

skolotājs-ja,

kas var pasniegt arī zēniem vingrošanu. Pieteikties pie Ārlavas pag. valdes līdz 1. oktobrim. Vēlēšanas notiks 1. oktobrī plkst. 14. Vēlama personīga ierašanās. Pagasta nams atrodas 1 km. no Valdemārpils dzelzceļa stacijas. Skolā elektriska apgaismošana. Pagasta valdes tālr. Valdemārpils 8, skolas tālr. 41.

Kumeļu-ķēvīti spēcīgā augumā vēlos pirkt. Vajadzības gadījumā dodu pretī L B 7 m. vecu teliti. Turpat maina 9 zaru atspēru cežās pret 7 zaru atspēru cežām. Adr. Kandavā T. Miteram, Jaun-Rūmenē, tālr. Kandava 41.